

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XI. Christum perfectè amare cupienti, amorem suum proprium unà
cum Christo esse crucifigendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Sed audiamus hîc Ubertinum de Casali in prologo primo sapiùs citato: ubi & aliam artem suggerit, nosmet videlicet in ipsas personas, quas contemplamur transformandi, eorùmq; sensus atq; affectus suscipiendi: quam equidem piam mysteria vitæ ac passionis Christi contemplandi rationem, ait se in primo religiosa vitæ tirocinio, interiori docente & manucente Christi spiritu, didicisse. Ita enim loquitur: *Fateor quòd me tantà unione jungebat sibi (scilicet Spiritus Christi) ut non tam præterita recolere, quam præsentia jugiter mihi viderer inspicere. Et nunc me asinum (inquit) nunc bovem, nunc præsepium super quod jacebat, nunc sibi assistentem famulum, nunc sibi congenitum uterinum, nunc ipsum parvulum JESUM faciebat, me mirâ transformatione sentire, in omnibus actibus vitæ suæ. Tandem juxta passionis suæ supplicia sic me transformativè sibi faciebat assistere; ut nunc mihi viderer Magdalena peccatrix, nunc quadam ab ipso electa sponsa, nunc frater & discipulus electus Joannes illius, nunc pia Mater lamentans, quæ ipsum genuit, nunc Lathro dexter sibi confixus, nunc ipse purus JESUS in ligno crucis clamans & expirans. Hæc omnia de se Ubertinus. Quorum tamen usus non nisi prudenti cum discretione assumendus est; & cuique sequenda tum directio Sancti Spiritus, tum genij sui propensio; ne alioquin nos in sensus absurdos, & vel indecoros ipsi mysterio, vel nostræ personæ aut indoli incongruentes induamus, & pro lucro fortè dispendium reportemus.*

CAPVT XI.

Christum perfectè amare cupienti, amorem suum proprium unà cum Christo esse crucifigendum.

¶ I.
 Quod hoc capite propositum est, variâ auctoritate
 stabilitur.

Olim jam celebris, & alijs subinde Patribus usurpata
 est, illa S. Ignatij Episcopi & Martyris ad Romanos
 scribentis, sententia: *Amor meus crucifixus est.* Quod tam-
 en passim ita ab eo dictum accipiant, quasi eò sese ad cruci-
 atuum mortisq; patientiam extimulet, quòd Amorem suũ,
 Christum inquam, quem medullitũs amaret, pro se crucifi-
 xum meminisset; isq; sensus uti ad pietatem facit, ita Mar-
 tyris contextui satis congruenter aptari potest: si tamen
 ad ea respiciamus, quæ laudatis verbis, velut se explicans,
 S. Martyr adjungit: *Amor, inquit, meus crucifixus est;*
ne est in me ignis ullius rei terrene amans; sed aqua viva in me
fallens intus mihi dicit: age, ad Patrem: non malè dicemus
cum eruditus nonnullis, magis esse, ut per amorem suum
videatur illum intelligere, quem jam nos proprium sive
privatum, aut Græcâ voce philantiam, dicere solemus; quo
nimirum perversè ac præposterè ad nos reflexi, & quæ no-
stra sunt, non quæ Dei, quærentes, impurè quidpiam & in-
ordinate diligimus. Quem ille amorem suum, mutuatâ ab
Apostolo voce, propterea Crucifixum esse dicat; quòd in
se extinctum sentiret ignem seu cupiditatem, quâ rem ullam
terrenam, aut omnino aliquid extra Deum concupisceret;
solanq; in se subsistere aquam vivam, hoc est, solius se Divi-
næ gratiæ ac charitatis metu, agitari, quo impulsus spiritu,
identidem anhelaret & contenderet ad Patrem. In quem
etiam sensum post pauca subdit: Nolo amplius secundum ho-
mines vivere. Cum Christo crucifixus sum: vivo enim non am-
plius ego, quandoquidem in me vivit Christus.

Quamobrem quod olim, ingenioso commento, pi-
 ctor nescio quis coloribus expressit in tabella, suisq; versibus
 repræ-

o o

repræsentavit Aufonius: puerum Cupidinem (quem infanti amoris præsidem DEUM fabulabantur) aliquando ab Herodibus deprehensum, in arbore myrto suspensum ac crucifixum fuisse, quò expertam illius improbitatē ulciscerentur: hoc citra fabulam, ab animabus sanctis, aut Christum perfectè amare cupientibus, faciendum est; ut amorem sui privatum (quo nullum hostem infestiores, tyrannūve leviores sentiant) condignis excruciatum modis, non dicam ex veteri formula, arbore infelici suspendant, sed ex Apostoli Pauli monito, in ipsa Salvatoris cruce, unà cum ipso suffigant. *Hoc scientes* (inquit Apostolus) *quia vetus homo noster* (qui idem est re ipsā cum amore nostro proprio, aut innata naturæ corruptæ ad omne vitium propensione) *semel crucifixus est; ut destruat corpus peccati, & ultra non servietur peccato.* Et S. Bernardus in meditationibus de eodem veteri homine agens, cum malorum omnium in genere humano illum fontem esse ostendisset, dixissetque esse contemptorem DEI, cultorem sui, inimicum Crucis Christi, &c. *Si rectè sentis*, inquit, *mecum dices: reus est mortis; crucifigatur. Instanter crucifige hominem istum, sed cruce Christi, in qua est salus & vita.* Ambrosius autem ad illa verba Psalmi 118. *Confige timore tuo carnes meas;* ita loquitur: *Confige ergo clavis, & destrue fomenta peccati: moriatur in carne tua omnis illecebra deliciarum: libertatem vagandi cupiditas voluptatum cruci affixa non habeat. Est quidam clavus spiritualis, qui patibulo Crucis Dominica affigat has carnes. Quod explicans subdit: carnes animæ sunt carnales cogitationes. Plura his affinia mox subjungemus.*

§. 2.

Ejusdem rei diffusior explicatio.

Atque ut distinctius & tanquam per gradus hic procedatur; licebit hanc omnem disciplinam ad tria capita reducere.

Pri-

Primum: quod veluti axioma quoddam in hac spiri-
tuali Philosophia habendum est: Non posse in nobis Chri-
stum crucifixum perfectè vivere, neq; nos divino ejus spiri-
tu, nobiliter ali ac vegetari; quamdiu vivit vigetq; nostri
privatus amor, aut donec is, quem dicebamus, vetus homo
noster extingatur deniq; ac moriatur in nobis. Prorsus
enim adversantur invicem, nec unà consistunt, amor nostri
& charitas DEI, vita veteris & novi hominis, Antichristus
& Christus. Jure siquidem Antichristi nomine appellare
liceat amorem nostrum proprium: quòd is in omnibus ea
quæ Christo adversa sunt, appetat, ejusq; spiritum in nobis
suffocare moliatur. Quem etiam proinde, ut hostem sibi
infernissimum, Christus ipse capitaliter oderit: qui utique
idcirco venit in mundum, ut ignem illi contrarium accen-
deret; & idcirco mortuus est in cruce, ut illum eidem secum
patibulo configeret; eundemq; in nobis (quoad fieri posset)
extingueret.

Quare in hoc tota est hominis spiritualis exercitatio,
ut improbum hunc perversumq; amorem, magis ac magis
quotidie in se minuat, ejusq; vitam, affectus, motus, ope-
rationes præfocare satagat.

Alterum est: veterem hunc hominem nobis insitum,
atq; innatum, non fato suo (ut ita loquar) sed morte vio-
lentià extinguendum esse. Quippe qui admirandum in mo-
dum vivax sit, ac durare pertinax; & (quod paradoxum est si-
mile) quo plus inveterascit ac consensescit, hoc corroboretur
& convalescat magis. Ergo ab ipso primo concepta
nobis agnatus & congenitus, per ætatis gradus nobiscum
acrescit adolescensq; & nisi tempestivè præfocetur, fortior
fit nobis deficientibus, & ipsis veluti ossium medullis inole-
scens, etiam in ipso sepulchro quodammodo nobis adhæ-
rescit. Sic enim ad eam inolitorum vitiorum ad mortem
usq; perseverantiam declarandam in libro Job dicitur: *Ossa* Job. 20.
ejus

L. 15. Mor.
c. 4.

ejus implebuntur vitijs adolescentiæ ejus, & cum eo in pulvere dormient. Cum eo enim (ait B. Gregorius) vitia in pulvere dormire, est usq; ad pulverem (seu mortem) cum non deserere.

Hinc igitur nobis commendatur mortificationis (quæ appellant) studium: quò intelligamus, intestinam hanc pestem, veterem hominem nostrum, magnâ nobismet ipsis admotâ vi, nec sine sudore ac sanguine, mactandum ac conficiendum esse. Fallimur siquidem, si mortificationis vocem, quæ primùm ab Apostolo Paulo in rem præsentem adhibita, ad asceticos deinde tractatores transijt, molliorem in sensum accipimus, eâve aliud, sive ex vi sua, sive ex Apostoli mente, quàm cœdem & interfectionem significare putamus. Ita enim quod ex Psalmo 43, citat Apostolus: *Propter te mortificamur totâ die*; hoc est, inquam, *interficimur*; unde & sequitur: *estimati sumus sicut oves occisionis*. Et

Rom. 8.

quod alibi dixit: *ut castigati & non mortificati*: hoc est, non occisi, seu morti non traditi. Ergo & cum alibi idem Apostolus præcipit: *ut mortificemus membra nostra, quæ sunt super terram*; perinde valet ac si jubeat: jugulari in nobis veterem hominem, & ea vitia quæ corpus peccati (quod alibi memoraverat) veluti membra constituunt, mactari atq;

2. Cor. 6.

destrui. Secundum quod & S. Leo Magnus: *Suscipio enim crucis (inquit) est interfectio cupiditatum, occisio vitiorum*.

Col. 3.

Audiat deniq; eam in rem S. Augustinus: qui ex spiritu ejusdem Apostoli loquens: *Ego fateor tibi (inquit) quid in me rebellat adversus mentem meam, & litigat mecum*

ferm. 2. de
Resurr.

delectatione contrariâ, quidquid tale in me est, omnino interficere volo. Et alio in loco: *Quia & ipsa charitas (ait) occidit quod fuimus, ut simus quod non eramus, facit in nobis quandam mortem dilectio.* Ita ille præclare. Ex quo etiam intelligis, perniciosum nostri amorem, per charitatem Christi (quæ illi prorsus adversa est) opprimi ac mortificari debere.

In ps. 121.

Poste

Postremum: non aliud magis, amori nostro proprio conficiendo, quam crucis supplicium convenire. Primum enim, quando per scelerum nostrorum atrocitatem (quorum omnium autor & parens est cujusq; nostrum privatus amor) DEI Filius in crucem actus est; jus æquumq; postulat, ut tam indigni facinoris suasor & artifex, in crucem & ipsationis vice, tollatur.

Deinde; quod ipsi DEI Filio gloriosum ac jucundum futurum sit, si hostem ipsius capitalem & insolentissimum, in aversa quasi ejusdem stipitis parte, unà cum illo configamus, eoque veluti spolio, atq; insigni victoria, crucis trophæum exornemus. Ac si (ut commentatur S. Bernardus in *In Vigil. Nat. quodam sermone*) *fortassis crux ipsa nos sumus, cui Christus* ^{tib:} *memoratur infixus*: æquum est vicissim, ut ipse Christus crux nostra sit, cuiq; nos ipsos, sive hominem nostrum veterem, amorèq; privatum suffigamus.

Deniq; cum idem Salvator eâ gratiâ in mundum descenderit, ut hostes omnes suos nostrosq; diabolum, mundum, carnem, sub quibus vitiosam cujusvis boni proprii cupiditatem comprehendimus, debellatos ac comprehensos ad crucis suæ truncum affigeret, *triumphans illos* (ut ait Paulus) *in semet ipso*: juvabit nos quoq; in idem consilium ^{Col. 2.} conspirare, & amorem nostrum de Christi patibulo suspendentes, ipsius justo desiderio ac majori gloriæ obsecundare.

Proferatur ergo denique adversus hunc improbum amorem peremptoria sententia; & justo in eum odio atque dolore exardescens, exclama hic cum S. Bernardo: *Reus est mortis, crucifigatur*. Seditiosus est, perduellis est, Deicida est; occidat, pereat, crucifigatur. Moriatur ille; quia nisi pereat, perdet nos; quia ipse Christus in nobis non vivet (hoc est, non vivemus nos) nisi ille moriatur.

Neq; hic quispiam Pilati verbis tibi suggerat: emendatum illum dimitti posse. Siquidem emendari nequit, quia natura-

naturaliter peruersus est, atq; repugnans Legi DEI. Si hunc dimittis, non es amicus Jesu Christi. *Qui enim sunt Christi (inquit B. Apostolus) carnem suam crucifixerunt cum vitijs & concupiscentijs.*

§. 3.

De eo, quòd Christus amorem nostrum secum crucifixerit.

PORRò, quod modò indicabamus, privatam illum amorem nostrum, ab ipso Christo jam crucifixum esse, non inutiliter à nobis hìc considerabitur. Nam sicut ad Apostoli verba nuper citata respiciens Origenes, ait: *in Christi cruce duos simul affixos fuisse; unum visibiler, nimirum Christum; alterum invisibiler, videlicet Diabolum, cum principibus & potestatibus suis: ita dicere possumus, Christum, itidem eadem operà, familiarem illum & intestinum nostrum dæmona, amorem (inquam) nostrum proprium, eisdem secum ligno, inaspectabili ratione confixum, cum vitijs & concupiscentijs traduxisse & triumphasse.*

Quo modo etiam de Christo, sæculi cupiditates ad crucem suam, spoliolum instar affigente, quodam loco loquitur S. Ambrosius: *Bona arundo (ceum telum acutum) caro Christi, que serpentis caput, & mundana cupiditatis illecebras patibulo crucis affixit.* Et alibi de eodem Christo in crucem sublato: *Nos autem quoniam trophæum jam videmus, & quòd currum suum triumphator ascendit, consideremus, quòd non arborum truncis, non quadrijugis plausiri manubias de mortali hoste quasitas, sed patibulo triumphali captiva de sæculo spoliata suspendit.* Eodem scilicet ista recidunt, crucifigi diabolum, & amorem proprium, seu carnem cum vitijs & concupiscentijs, crucifigi. *In carne enim (ait idem S. Ambrosius) Diabolus crucifigitur.* Qui rursus alibi similiter ait: *mundum in suis illecebris crucifixum esse.*

Quibus

Quibus consentaneè S. Gregorius Nazianzenus oratione 18. inter ea, quæ animo comprehensa, ad vitæ melioris studium nos ducunt, recensens Christi (uti appellat) primi Martyris cruciatus, de eodem mox ita subijcit: *Qui crucem conscendit, meq; secum duxit, ut peccatum meum affigeret, & de serpente triumpharet, & sanctitatem ligno adferret, & voluptatem vinceret.*

Sed enim cum audis, jam olim cum Christo crucifixum veterem hominem; aut amorem nostrum ab ipso Christo triumphatum; non continuo debellatum esse, aut rem omnem confectam existimes; nec jam partes ullas aut laborem ullum ea in causa à te requiri. Refigit quippe se de facili hic improbulus, atq; petulanter obluens & protervè lascivens, aut clavos astutè exire, aut eos revellere contendit. Ut nisi solerter atque sedulè coërceatur, & manus assidue ad malleum & clavum adhibeatur, facile pereat impensus labor, & quasi nihil hætenus actum sit, omnis de novo sit atque ex integro res ordiendæ.

Ergo etiam nobis admovenda est manus operi, & ipsi Christo amorem nostrum crucifigenti, allaborandum. Crucifixit enim illum Christus, ejus opprimendo insolentem tyrannidem; utq; jam virtute crucis armati, eum in nobis debellare, atque ex toto triumphare valeamus. Secundum quod ait supra laudatus S. Ambrosius: *Unius diei triumphus, l. 10. in Luc.* fecit omnes propè jam homines triumphatores. Eodemq; sensu loco citato Origenes: *Diabolus victus & crucifixus est, inquit, sed ijs qui cum Christo crucifixi sunt.*

§. 4.

Rerum isto capite propositarum extrema Conclusio.

UTigitur rem omnem in pauca contractam concludam: huc deniq; recidit præsentis capite proposita cogitatio; ut.

Exp. prop. ep. ad Rom. c. 32. ut quoniam, quod ait S. Augustinus, *veteris hominis crucifixio significata est in cruce Domini: dum amorem nostrum, proprium cum Christo crucifigendum intelligimus, ad crucis exemplar respicientes, omne quod in nobis Divinæ Legi atque amoris repugnat, averfari, odisse, atque opprimere, condiscamus.* Quia videlicet (quæ summa est præsentis doctrinæ, à S. Bonaventura duobus verbis expressa) *nullus potest perfecte invenire DEUM, qui se perfecte non odit.* De quo plura dicentur parte sequenti, ubi de integra sui ipsius abnegatione.

P. 2. sim. c. 3.

Veruntamen placet rem istam verbis S. Hieronymi in eundem sensum bellissimè conspirantis, obfignare. Ita enim loquitur scribens in epistolam ad Galatas: *Si quis mortificationis membris, super terram & mundo mortuus, configuratus fuerit morti JESU Christi, crucifigitur cum JESU & trophæum mortificationis sue in ligno Dominice passionis affigit.* Ubi etiâ denique exclamat S. Bernardus: *Ultimam ego inveniar in his spolijs, quibus spoliata sunt contraria potestates, et ductus & ipse in possessionem Domini!* Optans videlicet nulla ex parte suus esse, neque proprium quicquam in suis affectibus retinere; sed quantus quantus est inter spolia crucis numerari, neque jam de se, sive de homine suo veteri, velut ex hoste captas manubias, ad crucis truncum affigi, sed unâ cum Christo semet ipsum crucifigendo, totus in trophæum divinæ gloriæ formari.

CAPUT XII.

Amantis Animæ cum Christo crucifixo desponsatio.

§. I.

Amantem animam Christi Crucifixi Sponsam esse. Speci-